

Societat

SEXE, «FUNKY» I «ROCK AND ROLL»

Madonna és Susan, l'«heroïna» d'uns dels films-sorpresa de la temporada, que ha estat dirigit per una altra dona, Susan Seidemann. Uns dels al·licients publicitaris del film ha estat el debut cinematogràfic de la cantant més sexy del moment, una jove de Michigan anomenada Madonna.

Madonna, una Lolita

per al pop dels 80

Carles Gàmez

L'a estrena entre nosaltres del film *Buscando a Susan desesperadamente*, ha estat assenyalada per la presentació oficial del nou *sex-symbol* de la música pop, Madonna.

El film, que ha rebut pertot arreu elogioses crítiques, ha trobat un suport directe: la intervenció, en el seu debut cinematogràfic, de la cantant Madonna, una jove americana, d'origen italià, que es pocs mesos s'ha col·locat en el sostre de les estrelles de la música pop, amb campanyes publicitàries tan reeixides com els seus disputadíssims nus a les pàgines de *Playboy* i *Penthouse*.

Sí el film ha estat saludat per tota la crítica, com una de les comèdies més brillants d'aquests darrers anys, a la manera de la *sophisticated comedy* dels anys cinquanta, la seua intèrpret femenina (encara que realment la protagonista és una altra, Rosanna Arquette), Madonna, ha provocat els més diversos comentaris, i no per la intervenció de la pel·lícula, sinó pel seu ràpid llançament com a ídol de masses.

Dins de la tipologia femenina del roc, la figura de Madonna ha suposat

el «retorn» de la cantant *sexy*, i més que la cantant *sexy*, en diríem hedonista, en uns moments en què les dones-cantants de la música pop viuen el seu olimp daurat, en igualtat de condicions amb els grans monstres masculins del roc: Tina Turner/Mick Jagger, Grace Jones/David Bowie; amb models tan diferents com una Kate Bush, una Nina Hagen, Sade o Annie Lenox, i ací, entre nosaltres, l'exemple d'una Alaska, a punt de disputar a l'ós de la *Villa y Corte* la representació heràldica de la ciutat.

Per a comprendre aquest *boom* Madonna algú ha assenyalat d'altres exemples anteriors; molts hi han vist una hereua directa de Deborah Harry, la cantant femenina del grup Blondie, tractant d'establir la seua genealogia estilística. Possiblement, aquesta referència a la cantant del desaparegut grup musical s'ha establert per la imatge, també de cantant *sexy*, que ofería, encara que el seu *sex-appeal* duigués abundants dosis d'estilització, la sofisticació de la New Wave; Madonna, per contra, ofereix un aspecte més «assequible» i també més vulgar, meditatament

vulgar. La *Madonna-girl* és una dona que s'«ha inventat» el propi *look*, a partir d'una interpretació «personalíssima» de les més heterogènies peces i objectes de consum: des dels guants de randa model «mamà quan era jove», passant pels *bodys* de llenceria pecaminosa, la minifalda d'Irma la Douce, botes d'escolta, floc de Minnie Mouse, ulleres de compra-venda i *gadgets* a muntó, penjats del seu cos com un arbre de Nadal. Tot això, reelaborat amb una metodologia post-hippie, acabarà conformant el seu uniforme.

Durant el multitudinari festival pro-Àfrica, l'actuació de Madonna fou, indubtablement, una de les grans atraccions esperades. En un festival d'aquestes característiques, on, tant a Londres com a Filadèlfia, hi havia les més importants figures del roc mundial, la figura de Madonna, malgrat la seua «virginitat professional», captaria l'atenció dels milions d'espectadors de tot el món, per als quals resultava una famosa però desconeguda cantant. Amb una barreja de sons, que anaven des de la música *funky* fins al pop, passant per incursions en la música disco, i una *mise en scene* impecable, Madonna transmetria una onada refrescant, dansarina, plena de vitalitat, que em va fer pensar en una Ann Margret dels seus bons temps; arrecerada per una sòlida banda i una bona parella

Dalt, Madonna en «Buscando a Susan desesperadamente». Baix, com a «sex-symbol».

de ballarins, que oferiren una actuació molt pròpia d'un *show* estelar televisiu, però sense caure en les cursileries tipus Fama.

Madonna ha estat assimilada a un mite tant important com Marilyn Monroe, per la seua imatge de *sex-symbol*. En un dels seus famosos videoclips apareixerà en un *remake* del celebrat número musical de la pel·lícula *Los caballeros las prefieren rubias*, aquell que diu «els diamants són els millors companys de les xiques», on Madonna, com Lorelei, opatarà per assegurar-se la vellesa. La realització d'aquest homenatge a M. M. podia haver estat un detall sense massa transcendència. Continuament veiem *revivals* dels grans mites de la cinematografia. Darrerament, la model i dona de Mick Jagger, Jarry Hall, apareixeria en les pàgines de *Playboy* evocant les imatges i els diferents *looks* de Brigitte Bardot, Marlene Dietrich i Marilyn Monroe, entre d'altres. La mateixa Marilyn realitzaria amb el famós Richar Avedon una rememoració fotogràfica de les grans *stars* de l'època muda del cinema.

Madonna possiblement només ha pres de Marylin directament la forma

de pintar-se els llavis. El seu «mite» hauria d'identificar-se amb el mite eròtic de la dona-nina, una nova versió de l'universal tema, aquesta volta dins de la música pop, dels ideals eròtics que imposaria, allà a les acaballes dels cinquanta, Brigitte Bardot. La dona hedonista, mancada d'una moral oficial, amb el plaer com a *leif motiv* i el «viure per a viure» com a eslògan filosòfic. Més o menys, la personalitat d'aquesta Susan que

Madonna interpreta en el film, traspasada de les arenes i les garrigues de la Cote d'Azur als gratacels i els neons novaioquesos. Segons Madonna, «Susan seria la quintaessència de la *femme fatale*; aquella que tot el món desitja conèixer, ser com ella; sense arrels, seria la representació de la llibertat».

Susan no es més que un *outsider*, un més del que pul·lulen pels carrers d'una ciutat terriblement desproporcionada, on es poden produir les situacions més insospitades, com les que protagonitzen les dues figures femenines del film, que, tal com s'esdevenia en aquell film de Billy Wilder, *Besame tonto*, canviaran per una nit els seus respectius papers; i així, la dona respectable, en aquest cas pertanyent a la burgesia *xic*, es trobarà de colp convertida en una delinquent, una espècie de *cow-boy* femení de mitjanit, mentre l'*outsider* gaudirà de les excel·lències de la vida burgesa. John Landis ja ens havia oferit en una comedia acidíssima un tema similar (*Entre pillos anda el juego*); el fil de la Seideman és una comedia refrescant, de format brillantíssim i amb un compacte grup d'intèrprets, tant els principals com els secundaris. Parlar d'aquest film com «del renaiement de la comèdia» sembla una mica exagerat, i més quan n'hem tingut d'altres realitzats amb anterioritat tant o més brillants, des de *Todos rieron*, de Peter Bogdanovich, una pel·lícula quasi maleïda, en to de comèdia desencantada i crepuscular, fins a l'altmaniana *Eltgeme*, la suggestiva *Splash*, i sense estrenar entre nosaltres *Cocoon* o la incursió en aquest gènere de Walter Hill.

El *sex-symbol* Madonna ja és entre nosaltres; fa uns dies, era elegida en una discoteca de València la Madonna local, de cara a la celebració d'un gran concurs de Madonnes de tot l'estat. La Madonna hispana guanyadora tindrà l'oportunitat de viatjar a Nova York i conèixer el seu original. Un bon tema per a una pel·lícula.

Jo no sé fins a quin punt les nostres adolescents imitaran o es fabricaran l'estil Madonna, que, malgrat la seua popularitat a nivell de masses als Estats Units, ací, entre nosaltres, no deixa de ser un fenomen més aviat elitista. D'altra banda, les nostres adolescents ja fa temps que tenen un model més proper, menut, i fàcilment imitable: es diu Alaska. □